

ved forhandling og andre fredelige midler; samarbejde for alle internationale områder; folkenes selvbestemmelsesret; staternes suveræne ligeberettigelse; og staternes pligt til at respektere og opfylde de forpligtelser, de har påtaget sig i henhold til traktater og andre af folkerettens i kilder i overensstemmelse med FN's formål og principper. Forslagsstillerne ændrede senere ordet „erklære til „bekræfte“.

Mellem forslagsstillerne for det vestligt-inspirerede udkast, der udvidedes med en tilføjelse om, at 18. samling skulle overveje yderligere folkeretlige principper som grundlag for „de venskabelige forbindelser“, og ovennævnte neutrale forslagsstillere fandt der kompromisdrøftelser sted, hvori bl. a. den svenske repræsentant var fremtrædende. Et endeligt kompromisresultat blev herunder opnået. Det gik ud på at fremhæve betydningen af rettens herredømme i forholdet mellem staterne og af den progressive udvikling af folkeretten. Derefter opregnede det visse principper etc., som skulle drøftes i 6. udvalg på 18. samling. Disse var følgende: Princippet om at staterne i deres internationale forbindelser skal afstå fra trusel om magtanvendelse eller brug af magt; princippet om at staterne skal løse deres internationale tvistigheder ved fredelige midler; forpligtelsen til i overensstemmelse med pagten ikke at gribe ind i forhold, der hører ind under en stats egen jurisdiktion; princippet om staternes suveræne ligeberettigelse. Endvidere skulle det på 18. samling afgøres, hvilke yderligere principper, der videre skulle tages under overvejelse. Dette forslag blev i udvalget vedtaget med 73 stemmer for, ingen imod, medens 1 afstod, og i plenarforsamlingen med 70 stemmer for, ingen imod, medens 1 afstod (Frankrig).

Hovedsagelig kan debatten betegnes som af større politisk end juridisk interesse. Det var tydeligt, at østmagterne, som formelt havde frafaldet betegnelsen „fredelig sameksistens“ til fordel for „venskabelige

forbindelser og samarbejde mellem stater“, alligevel havde til hensigt at forsøge på at dreje debatten og en eventuel formel vedtagelse ind på den kontroversielle „fredelige sameksistenspolitik“. Dette fremgik bl. a. tydeligt af det tsekoslovakiske forslag. Visse uforpligtede landes synspunkter fik også udtryk i det østlige forslag gennem opstilling af begrebet „afskaffelse af kolonialisme“ som folkeretligt princip.

I en tale i udvalget den 8 november understregede den danske repræsentant (*landsretsagfører Hermod Lannung*) betydningen af rettens herredømme også mellem staterne. Han erindrede om sagens forhistorie, og udtalte, at hensigten med det bl. a. af Danmark fremsatte resolutionsudkast var at finde en konstruktiv løsning på den opgave, som plenarforsamlingen sidste år havde stillet det juridiske udvalg.

Debatten og dens udgang betegnede efter adskillige repræsentanters opfattelse en ændring af 6. udvalgs hidtil mere formelle behandling af folkeretlige spørgsmål i relation til folkeretskommissionens arbejde.

I forbindelse med ovennævnte dagsordenspunkt vedtog plenarforsamlingen også en resolution, hvorved sekretariatet anmodedes om at foranstalte en undersøgelse af medlemsstaternes holdning til fremme af kendskabet til folkeretten, eventuelt ved hjælp af midler fra det tekniske bistandsprogram.

Konsularforbindelser.

(Dagsordenens punkt 74).

Det af folkeretskommissionen udarbejdede udkast til en konvention om konsularforbindelser, som skulle danne grundlag for den af 16. plenarforsamling vedtagne konference i Wien i foråret 1963, fik på 17. samling kun en foreløbig og mere proceduremæssig behandling. Der vedtoges en proceduremæssig resolution derom.